

L'explosió social del camp

enfrent de latifundistes, multinacionals i Unió Europea

Les manifestacions d'aquest diumenge 16 de febrer en les principals ciutats de Lleó, convocades per UGT i CCOO contra les conseqüències del tancament de les mines i exigint un pla de reindustrialització són una expressió aguda de la crisi que travessa avui pràcticament tots els sectors productius del país. No és una particularitat espanyola, fins i tot un famós economista tan acèrrim defensor del capitalisme com Paul Krugman declarava recentment que les economies europees estan en l'àmbit financer pitjor que en 2007. En efecte, no cal ser molt intel·ligent per a comprendre que la causa és el mateix sistema de producció capitalista embarcat en una nova guerra comercial, on els monopolis, les multinacionals i els trusts estan disposats a tot per a sobreviure, arrossegant als estats i empenyent a tots els governs a arrasar amb totes les conquestes socials i democràtiques. És en aquest marc que hem d'integrar la resposta, la revolta dels pobles, de nord a sud, d'est a oest, amb els treballadors i la joventut al capdavant.

En aquesta situació la crisi en el camp pren formes particulars. Si les mobilitzacions de Lleó intenten ser derivades per alguns cap a una sortida "cantonalista" que alguns caracteritzen com l'exercici del dret a decidir, el que confirma és que l'"Estat de les autonomies" fa aigües, perquè la seva continuïtat franquista, al servei exclusiu del gran capital, enfonsa a aquest país, les seves gents i els seus pobles en un naufragi continuat.

I planteja evidentment als treballadors i organitzacions exigències superiors als simples reclams, planteja el problema de reordenar la societat sota nous paràmetres.

Els agricultors en lluita

Des de finals de gener en mobilitzacions organitzades en diferents punts del país, les principals organitzacions d'agricultors i ramaders (Asaja, Coag, Upa i després la Unió de Pagesos) han plantejat les reivindicacions apressants dels agricultors que concerneixen particularment els petits i mitjans propietaris. Hi ha una

base clara per a la indignació dels agricultors: en els últims deu anys la renda agrària ha disminuït un 23 per cent. Desenes de milers d'agricultors treballen a pèrdua o simplement sobreviuen a la vora de la ruïna. Des de l'entrada a la UE, la població activa agrària ha baixat gairebé la meitat, del 10% a menys d'un 6%.

Paral·lelament la Unió Europea que està debatent sobre el seu pressupost pluriennal anuncia una reducció del pressupost de la PAC (Política Agrària Comuna) del 13,9 per cent. La renda agrària al nostre país està coberta en un 30 per cent amb els fons de la PAC. La PAC, que en el seu inici buscava promoure la producció subvencionant-la, va canviar els seus criteris en els anys 2000 passant a subvencionar la superfície de les explotacions. Vol això dir que en aquests moments són els grans latifundistes els que són subvencionats. Molts d'ells ni tan sols participen en la producció i són autèntics "agricultors de saló" (és a dir, els Domecq, Alba, Mora Figueroa...). També es beneficien de la PAC les grans distribuïdores, els fons d'inversió...). El 75 per cent dels agricultors no reben més de 5.000 euros a l'any. La PAC, de fet, impulsa la concentració de la propietat de la terra. Avui la gran propietat, el latifundi és major que en els anys trenta. I cal tenir en compte que, a partir de l'entrada a la UE, la PAC és l'única política agrària, perquè els governs han cedit a les institucions de Brussel·les tota sobirania en aquest terreny, com en tants altres.

Que busca la Unió Europea?

Sobre el paper, el seu objectiu és distribuir productes barats en l'àmbit europeu, encara que sigui a costa de la pagesia. Fins i tot amb acords "de lliure comerç" amb tercers països que produeixen a més baixos preus, una producció controlada també pels grans monopolis. Però aquests productes, en contra del promès, no arriben a preus barats a la població treballadora d'Europa. Perquè les cadenes de distribució i l'agroindústria treuen a vegades el 500 per cent del benefici. Això ocorre a Espanya i a Eu-

ropa, perquè el nostre país és un exportador net. Una vegada més, la política de la UE es posa en evidència.

Què demanen els agricultors?

Simplement, uns ingressos dignes. Han vist que tots els productes: tractors, sements, fertilitzants, energia... han pujat, mentre que els preus de venda dels seus productes baixen. I en canvi els preus de venda al consumidor han pujat també. Qüestió que no pot eludir-se amb la "venda directa" a la qual s'han llançat una minoria. A gran escala, el preu està fixat pels monopolis i pocs poden escapar a això.

La llei de la Cadena alimentària de 2013 de fet mantenia el circuit de distribució dominat per les multinacionals de la distribució i transformació.

Les organitzacions convocants de les mobilitzacions, organitzant sobretot als petits propietaris agrícoles, han mostrat la seva independència de les organitzacions polítiques. Així en la concentració en les Corts el dilluns 10 de febrer van expulsar als representants de VOX que pretenia manipular la mobilització.

Com ha reaccionat el Govern

La primera reacció del govern "progressista" ha estat enviar al seu policia a apallissar als agricultors. Després, el ministre Planas ha intentat primer negociar amb les organitzacions mesurades pal·liatives, disminució de les cotitzacions, discussió amb les grans distribuïdores per a ajustar els preus, buscar subvencions al combustible. De moment, cap mesura de fons. I si es tracta de rebaixar les cotitzacions socials en el camp, caldrà veure si això repercuteix en menors pensions futures per als jornalers agraris o en menors ingressos per a la Seguretat Social, que no li sobren.

És més, la ministra de Treball i el vicepresident es van reunir abans amb els sindicats de jornalers per a modificar el PER (reduir de 33 a 20 les peonades per a cobrar el subsidi) i augmentar els controls d'inspectors de treball. En efecte desenes de milers de jornalers, molts d'ells emigrants, treballen sense contracte ni protecció.

De fet, portaveus oficiosos del govern com el "liberal" El País deien que el problema es resoluria "augmentant la grandària de les explotacions per a guanyar en competitivitat" (El País 3 de febrer), és a dir, acabar amb els petits pagesos.

És evident que cap mesura paliativa pot respondre veritablement a les reivindicacions dels agricultors. Només atacant a les xarxes de distribució oligo-

pólriques, plantejant el seu control i fins i tot la seva nacionalització, dotant de recursos als agricultors seria possible una resposta positiva. La reforma agrària moderna és obertament anticapitalista, contra la gran propietat que es confon amb els monopolis de distribució i els fons d'inversió i contra la política de la Unió europea. Tot això assegurant als jornalers salaris concordes (contra la

demagògia del suposat impacte negatiu de l'augment de l'SMI que no afecta ni a l'1% del preu del producte). També als sobreexplotats treballadors de la indústria agroalimentària.

Com en totes les qüestions la pilota està en el camp del Govern, però també de les organitzacions sindicals, que han d'impulsar la mobilització fins a l'assoliment de les reivindicacions.

La campanya electoral als Estats Units

L'absolució pel Senat del president estatunidenc ja s'esperava. Però, si indubtablement és un resultat que reforça la seva posició, per a res resol la crisi que sacseja a les altes instàncies de l'aparell republicà. Mitt Romey, únic senador republicà que ha votat en contra de la seva absolució (i això només respecte d'un dels càrrecs), és el representant d'un important corrent del Partit Republicà, hereu de tota la tradició republicana.

A penes votada la seva absolució, Trump ha escrit un *tuit* felicitant el seu ministre de Justícia per la seva intervenció en un assumpte judicial relatiu a un dels seus antics associats; immediatament, el ministre s'ha vist obligat a prendre les seves distàncies, negant qualsevol intervenció i demanant a Trump que deixi de comentar casos oberts. Tot l'aparell de l'Estat estatunidenc està impactat per la manera en què Trump exerceix la seva presidència, manera que és indissociable del seu programa d'atac frontal i obert contra tots els impediments al domini exclusiu de l'imperialisme estatunidenc.

Quant al Partit Demòcrata, les primàries de Iowa, i després de la Nou Hampshire, han remenat enormement les cartes. El que s'havia anunciat era una batalla entre Biden, candidat de l'aparell, Sanders, amb el seu programa que es reclama del socialisme, i Warren, candidat dissenyat per a competir amb Sanders tenint bona cura de no atacar el sistema polític estatunidenc. La campanya de Biden s'esfondrà: ha obtingut menys del 10% dels vots a

Nou Hampshire. Warren no desperta il·lusions i és àmpliament superat per Sanders. El principal competidor de Sanders en aquesta fase és Pete Buttigieg, alcalde d'una ciutat mitjana, el programa de la qual segueix el solc marcat per Biden. A l'aguait, Michael Bloomberg, multimilionari, propietari d'una empresa de comunicació i antic alcalde (republicà) de Nova York, compta amb l'ensulsiada de Buttigieg en les pròximes primàries, en les quals ha mancat de mitjans financers per a la campanya, per a ocupar el lloc de principal competidor de Sanders. Un editorialista del *Washington Post* prevé, el 15 de febrer, del risc que cap candidat es faci clarament amb la majoria: «Demòcrates, tinc una bona notícia per a vosaltres. El dia de les eleccions ningú recordarà el desori anomenat *caucus* de Iowa [en el qual la centralització dels resultats es va retardar per problemes tècnics, ajornant tres dies la seva proclamació]. *El problema és que l'oblit es deurà al fet que l'haurà esborrat la catàstrofe molt major que es perfila per a juliol* [moment en el qual el Partit Demòcrata elegirà el seu candidat].»

En aquest caos, i malgrat uns resultats més baixos als obtinguts fa quatre anys, Sanders ocupa el lloc central, i potser més que ell, el seu programa: un salari mínim de 15 dòlars l'hora, un ensenyament superior gratuït, una veritable seguretat social sense asseguradores privades.

El lloc que pren en aquestes primàries és el reflex de les nombroses lluites que lliura la classe obrera estatunidenc. En

2019, per primera vegada en quinze anys, el nombre de dies de vaga als Estats Units ha superat els tres milions. En el centre d'aquestes vagues, les qüestions salarials, en un país on una cambrera pot tenir un salari de 9 dòlars per setanta hores de treball, perquè el salari mínim no s'aplica en les ocupacions de servei, entenent que les propines constitueixen el salari. En un país en el qual la protecció sanitària està enterament en mans d'asseguradores privades, els vagues també reivindiquen la seva millora i plantegen més o menys explícitament la qüestió que un sistema públic nacional es faci càrrec de la sanitat. Les vagues en l'ensenyament plantegen, a més d'aquestes qüestions, les de la privatització de l'ensenyament i la destrucció de tot el teixit social que l'acompanya. Els sondejos indiquen que Sanders és el candidat demòcrata que obtindria millors resultats enfront de Trump, mostrant que molts electors s'abstindran (o fins i tot votaran a Trump) abans que votar per un candidat demòcrata que encarna la continuïtat amb els mandats de Clinton i Obama. Milions de treballadors es disposen a votar per Sanders en les primàries i en les presidencials si és designat candidat pel Partit Demòcrata. Milions s'abstindran també, convençuts que aquestes eleccions no canviaran el seu dia a dia. En aquest context de caos en les direccions, només una cosa és certa, i és que la classe obrera estatunidenc continua plantejant totes les reivindicacions.

Devan Sohier

Campanya d'extensió i subscripcions a aquesta Carta Setmanal

Si no la reps, et convidem a que la rebis cada setmana. Si la reps, et proposem que subscriguis a altres companyes i companys als quals pugui interessar.

L'elaboració i enviament d'aquesta Carta comporta algunes despeses. El POSI, que l'edita, no té ni vol subvencions, tota la seva activitat i les seves publicacions són finançades exclusivament per treballadores i treballadors, que volen recolzar, en aquest cas, la publicació de la Carta Setmanal. Demanem un suport de 5 EUROS a l'any, o més si us sembla.

Per rebre-la, envia un correu electrònic a: inforposi@gmail.com

o entra a la nostra Web: <http://www.posicuarta.org>

Nostre compte corrent en La Caixa és: **2100 2812 51 0200071314**. Indicant: Recolzo Carta Setmanal

Partit Obrer Socialista Internacionalista
Secció a Espanya de la IV Internacional

Carrer Desengaño, 12 (1º 3A). 28004 - Madrid
Telèfon: 91 522 23 56 - Fax: 91 521 72 01
<http://www.posicuarta.org>
Busca'ns en Twitter: @posicuarta